

leverancer af tilsvarende mineraler, først og fremmest fra udviklingslandene. Sovjetunionen udtalte i denne forbindelse, at det derfor måske ville være bedre at foretage investeringer på landjorden end at påbegynde en kapitalkrævende udnyttelse af havbunden. Belgien gik ind for, at man gennem internationale aftaler søgte at hindre uheldige fald i verdensmarkedspriser som følge af, at havbundens mineraler blev udbudt på verdensmarkedet. Også Canada pegede på denne fare, men understregede, at der dog ikke kunne gives dette hensyn prioritet frem for behovet for at udnytte havbundens ressourcer til fordel for de lande, som ellers ville være afskåret fra markederne.

II. Resolutionerne.

Under behandlingen af dagsordenspunktet om den fredelige udnyttelse af havbunden fremsattes i alt 19 resolutions- og ændringsforslag, hvoraf de fleste dog enten blev trukket tilbage før afstemning eller indarbejdet i andre forslag. I det følgende skal der kun redegøres for de forslag, som kom til afstemning i udvalget og Plenarforsamlingen.

Ved begyndelsen af 1. udvalgs behandling af havbundsspørgsmålet forelå et af 29 lande (samtlige medlemmer af ad hoc-udvalget med undtagelse af USA og Sovjetunionen samt Bulgarien, Polen, Rumænien og Tjekkoslovakiet) — og med senere tilslutning fra yderligere 38 lande — fremsat resolutionsforslag om etablering af en permanent komité til afløsning af ad hoc-udvalget og med det formål at behandle en række opgaver vedrørende den fredelige udnyttelse af havbunden. Efter langvarige drøftelser mellem de forskellige landegrupper opnåedes der enighed om, at den nye permanente komité skulle bestå af 42 medlemmer, hvilket i forhold til ad hoc-udvalget var ensbetydende med en udvidelse på 7 medlemmer. Forhandlingerne om medlemsantallet vanskeliggjordes ved, at de vestlige og de østeuropæiske lande, der i forhold til FN's medlemstal var betydeligt overrepræsenteret i ad hoc-udvalget, ønskede en permanent komité med 35 medlemmer som ad hoc-udvalget. Udviklingslandene stod stejlt på et krav om et større medlemstal i den permanente komité for derigennem at skaffe sig en større repræsentation. Den ud-

videlse på 7 medlemmer i forhold til ad hoc-udvalget, hvorom der opnåedes enighed, tilfaldt udviklingslandene. Ifølge en af formanden for 1. udvalg afgivet erklæring, der skulle betragtes som en integrerende del af resolutionsforslaget, åbnedes der mulighed for indførelse af et rotationsprincip i den permanente komité, hvorefter en tredjedel af dennes medlemmer afgår hvert andet år. De medlemslande, som ikke er repræsenteret i komiteen, vil kunne deltage i dennes arbejde uden stemmeret. I resolutionsforslaget pålægges det bl. a. den permanente komité at undersøge, hvilke legale principper, der vil kunne fremme internationalt samarbejde om udforskning og udnyttelse af havbundens ressourcer. Komiteen anmodes endvidere om under hensyntagen til 18-magts nedrustningsudvalgets drøftelser at undersøge spørgsmålet om at forbeholde havbunden udelukkende for fredelige formål.

Resolutionsforslaget kom til afstemning i 1. udvalg den 19. december 1968, hvor det vedtoges med 96 stemmer for, ingen imod, medens 6 afstod (herunder de 3 Sovjetstater, Cuba og Ungarn). Efter afstemningen gav udvalgets formand meddelelse om sammensætningen af den nye havbundskomité. Komiteen fik følgende medlemmer: Den forenede arabiske Republik, Argentina, Australien, Belgien, Brasilien, Bulgarien, Cameroun, Canada, Ceylon, Chile, El Salvador, Frankrig, Indien, Island, Italien, Japan, Jugoslavien, Kenya, Kuwait, Liberia, Libyen, Madagaskar, Malaysia, Malta, Mauritien, Mexico, Nigeria, Norge, Pakistan, Peru, Polen, Rumænien, Sierra Leone, Sovjetunionen, Storbritannien, Sudan, Tanzania, Thailand, Tjekkoslovakiet, Trinidad/Tobago, USA og Østrig.

Ved afstemningen i Plenarforsamlingen den 21. december 1968 vedtoges 1. udvalgs resolution (res. 2467 A) med 112 stemmer for, ingen imod, medens 7 afstod (Cambodia, Cuba, de 3 Sovjetstater, Ungarn og Ækvatorial Guinea).

Island fremsatte med støtte af 40 lande (herunder de øvrige nordiske lande samt USA og Sovjetunionen) et resolutionsforslag, der bl. a. tilskynder landene til at træffe forholdsregler til undgåelse af forurening og andre skadelige virkninger som følge af udforskning og udnyttelse af havbundens ressourcer, og som går ind for at gennemføre